

vrácení těchto zavazadel nemožným, pročez dle § 964 obč. zák. lze odsouditi žalovaný erár, jenž ve spise odvolacím uznává právní duvod žalobního nároku, jen k náhradě celé škody ve výši prvním soudcem ustanovené. Bylo tedy dovolání v tomto kuse vyhověti a obnoviti rozsudek prvního soudce, pokud jím byl odsouzen žalovaný erár zaplatiti žalobkyni zažalovaných 2891 K s 6 proc. úroky ode dne 29. prosince 1918. Naproti tomu není oduvodněno dovolání do výroku druhé stolice ohledně žalovaného Leopolda H-a. V tomto směru poukazuje se dovolatelka na v podstatě správné důvody napadeného rozsudku, jenž nebyl vyvrácen spisem dovolacím. K jeho vývodům se podotýká, že dle § 39 žel. dopr. ř. dráha ručí obecnstvu jako samoschovatel i tehdy, když neobstarává šatnu ve vlastní režii, a že k ustanovení § 1406 obč. zák. nelze přihlížeti proto, že se tu patrně nejedná o převzetí závazku ve smyslu tohoto místa zákonného.

Čís. 1078.

Rakouský erár může před československými soudy býti zastupován rakouskou (vídeňskou) finanční prokuraturou.

Jest věcí poddlužníka (eráru), by navrhl zrušení exekuce, je-li její vedení nepřipustno; povinný nemůže sám uplatňovati nepřipustnost exekuce dle dvor. dekretu ze dne 31. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 7. června 1921, R I 613/21.)

Rakouský erár, zastoupený Vídeňskou finanční prokuraturou, domáhal se u tuzemského okresního soudu, by mu byla přikázána k vybrání pohledávka, jež přísluší dlužníku vůči československému eráru a jež byla již usnesením okresního soudu Vídeňského zabavena na základě vykonatelného duplikátu platebního rozkazu ústředního a poplatky vyměřujícího úřadu ve Vídni. Okresní soud zamítl exekuční návrh, ježto dle § 2 ex. ř. lze vésti exekuci jen na základě příkazů platebních těch úřadů nebo veřejných orgánů, které jsou sice mimo obvod, kde exekuční řád platí, avšak jsou podřízeny některému úřadu, jenž má své sídlo v obvodu platnosti tohoto zákona, čehož v tomto případě není. Rekursní soud exekučnímu návrhu vyhověl. Důvody: Jde tu o výkon exekuce povolené cizozemským soudem na základě cizozemského titulu exekučního. Pro toto řízení exekuční platí předpisy §§ 79 až 86 ex. ř., kteréž však byly změněny ohledně Rakouska nařízením vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. o exekuci podle spisů a listin zřízených v rakouském státě. Bylo totiž dle § 84 ex. ř. prohlášeno, že mohou soudy rakouského státu u příslušného zdejšího soudu (§ 82 ex. ř.) navrhnouti, aby byla exekuce povolena, nebo, jako dosud, exekuci samy povoliti a za její výkon přímo soud k výkonu povolaný (exekuční soud) dožádati. Soud exekuční, byla-li povolena exekuce soudem rakouským, není tedy oprávněn se zabývati zodpovědním otázky, zdali tu platný titul exekuční jest, či není, nýbrž exekuci vykonati, pokud se týče v ní pokračovati. To plyne z druhého odstavce cit. nař., dle kterého není žádný titul exekuční v takovém případě vyloučen. Dle § 303 ex. ř. jest příslušným rozhodovati o návrhu na přikázání pohledávky k vybrání

tolike exekuční soud, jímž jest vedle § 18 čís. 3 ex. ř. okresní soud. Ku prohlášení české finanční prokuratury, v němž tato popírá existenci a oprávněnost pohledávky dlužnice proti poddlužníku nelze v exekučním řízení přihlížeti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

Důvody:

Výtka, že rakouský erár nebyl oprávněn, podati rekurs finanční prokuraturou ve Vídni, jest neoprávněna, neboť ustanovení civ. soudního řádu (§ 27 poslední odstavec) platí stejně v republice Rakouské a Československé, a opačné ustanovení, jež by zastupování rakouského eráru tamní finanční prokuraturou před československými soudy vylučovalo, vydáno nebylo. Pokud se rekurentka odvolává na ustanovení čl. IX. čís. 5 ex. ř., sluší poukázati k tomu, že tu nejde o exekuci proti eráru, nýbrž o přikázání rakouským soudem již zabavené pohledávky dlužnici proti československému eráru dle udání příslušející a že jest věcí poddlužníka, aby ve smyslu § 39 předposlední odstavec navrhl zrušení exekuce, je-li vedení exekuce dle předpisů o tom stávajících, zejména také dle dvor. dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nepřipustno.

Čís. 1079.

Ustanovení rozhodčího soudu ve smlouvě kolektivní.

(Rozh. ze dne 7. června 1921, R I 655/21.)

Čeledín domáhal se žalobou u okresního soudu na statkáři plnění 536 Kč z pracovního poměru, jenž byl mezi nimi ujednán na podkladě kolektivní smlouvy. Žalovaný namítl věcnou nepřislusnost dovolaného soudu a nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřislusnost soudu. Důvody: Žalobce odvozuje svůj nárok z poměru pracovního, o němž jest nesporno, že byl mezi stranami ujednán na podkladě kolektivní smlouvy ze dne 30. dubna 1920 o úpravě pracovních a námezdních poměrů čeledí a dělnictva zemědělského v okrese Č. a K. Dle ustanovení § 4 této smlouvy jest však k rozhodování sporů většího významu povolána v první řadě paritní komise pro zemědělskou práci, její rozhodnutí jest pro obě strany závazným a přislusnost soudu nastupuje teprve tehdy, když některá strana by se tomuto rozhodnutí nepodvolila. Sporné strany tím, že pracovní smlouvu ujednali na podkladě této kolektivní smlouvy, podrobily se také rozhodčímu soudu v ní stanovenému. Dovolává-li se žalobce s obehitím paritní komise řádného soudu, jest tento pro rozhodnutí sporu věcně nepřislusným a bylo tudíž námitce, žalovaným v čas vznesené, vyhověti a žalobu odmítnouti. S námitkou žalobce, že úmluva o rozhodčím soudě není pro strany závazná, ježto strany ji nepodepsaly (§ 577 odstavec třetí), nelze souhlasiti. Závaznost stran v tomto případě neopírá se o ustanovení § 577 odstavec třetí c. ř. s., nýbrž plyne z právní povahy kolektivní smlouvy, jež, byť i nebylo lze ji podřaditi pod žádný smluvní typ občanského zákona, jest aspoň dnes již všeobecně za platnou uznána (srov. Stangler: »O tarifové smlouvě pracovní«).